

PREZES RADY MINISTRÓW

Warszawa /elektroniczny znacznik czasu/

DKPL.WK.0610.2.87.2021.JW(10)

RM-0610-87-21

Pani Elżbieta WITEK

Marszałek Sejmu

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi projekt ustawy o ratyfikacji Europejskiej Konwencji o ochronie dziedzictwa audiowizualnego, sporządzonej w Strasburgu dnia 8 listopada 2001 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Kultury, Dziedzictwa Narodowego i Sportu.

Z poważaniem,

Mateusz Morawiecki

Prezes Rady Ministrów

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

niepodległa

POLSKA
STULECIE ODZYSKANIA
NIEPODLEGŁOŚCI

U S T A W A

z dnia

**o ratyfikacji Europejskiej Konwencji o ochronie dziedzictwa audiowizualnego,
sporządzonej w Strasburgu dnia 8 listopada 2001 r.**

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Europejskiej Konwencji o ochronie dziedzictwa audiowizualnego, sporządzonej w Strasburgu dnia 8 listopada 2001 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel związania Konwencją

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Europejską Konwencją o ochronie dziedzictwa audiowizualnego, sporządzoną w Strasburgu dnia 8 listopada 2001 r. (dalej jako: „Konwencja”) jest realizacją art. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który m.in. stanowi, że Rzeczpospolita Polska strzeże dziedzictwa narodowego. Wspomniane dziedzictwo należy rozumieć w najszerszym możliwym zakresie, a więc pojęcie to obejmuje także dziedzictwo audiowizualne, na które zgodnie z Konwencją składają się utwory kinematograficzne. Przyjęcie Konwencji będzie sprzyjało ujednoczeniu standardów przekazywania i przechowywania dzieł audiowizualnych, w tym utworów kinematograficznych, także na poziomie międzynarodowym. Niewątpliwie brak powszechnie akceptowanych standardów deponowania utworów kinematograficznych ogranicza możliwości ich udostępniania, zwiększa koszty niezbędnej digitalizacji oraz utrudnia dostosowanie nośników, na których są przechowywane zasoby, do zmieniającego się otoczenia technologicznego.

Niezaprzeczalnym osiągnięciem Rady Europy jest stworzenie stosowanych w praktyce instrumentów prawa międzynarodowego. Te, które dotyczą dziedziny kultury, kreują jednolite standardy działania na poziomie transgranicznym. Wspomnieć można w tym zakresie Europejską konwencję kulturalną, sporządzoną w Paryżu dnia 19 grudnia 1954 r. (Dz. U. z 1990 r. poz. 44), której stroną Rzeczpospolita Polska stała się w 1989 r. Następnie należy wymienić Konwencję o ochronie dziedzictwa architektonicznego Europy, sporządzoną w Grenadzie dnia 3 października 1985 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 210), która w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej weszła w życie w 2012 r., Europejską Konwencję o ochronie dziedzictwa archeologicznego (poprawioną), sporządzoną w La Valetta dnia 16 stycznia 1992 r. (Dz. U. z 1996 r. poz. 564), którą przyjęliśmy w 1996 r., czy Europejską Konwencję o koprodukcji filmowej, sporządzoną w Strasburgu dnia 2 października 1992 r. (Dz. U. z 2003 r. poz. 1912), która została zastąpiona Konwencją Rady Europy o koprodukcji filmowej (poprawioną), sporządzoną w Rotterdamie dnia 30 stycznia 2017 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 1913), wiążącą Rzeczpospolitą Polską od dnia 1 sierpnia 2019 r.

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją pozwoli na uzupełnienie przyjętych umów międzynarodowych o zagadnienia ochrony dziedzictwa audiowizualnego.

Konwencja weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r. Jej sygnatariuszami jest obecnie 20 państw, z czego 11 już dokonało jej ratyfikowania.

Po przeprowadzeniu stosownej procedury, Rada Ministrów podjęła uchwałę nr 142/2020 z dnia 5 października 2020 r. w sprawie udzielenia zgody na podpisanie Europejskiej Konwencji o ochronie dziedzictwa audiowizualnego, sporządzonej w Strasburgu dnia 8 listopada 2001 r. W dniu 15 grudnia 2020 r., w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, Konwencję podpisał Ambasador Jerzy Bourski, Stały Przedstawiciel Rzeczypospolitej Polskiej przy Radzie Europy.

2. Wskazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Analiza postanowień Konwencji prowadzi do wniosku, że polskie regulacje w tym zakresie, a także praktyka funkcjonowania instytucji kultury odpowiedzialnych za ochronę dziedzictwa audiowizualnego ustanowionych w naszym kraju są zgodne z europejskimi standardami. Potwierdza to przede wszystkim analiza art. 28 i art. 30 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2021 r. poz. 257), dalej jako „ustawa o kinematografii”. Opinię taką potwierdza motyw 15 zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie dziedzictwa filmowego i konkurencyjności związanych z nim działań przemysłowych (2005/865/WE) (Dz. Urz. UE L 323 z 9.12.2005, str. 57), w którym stwierdzono, że wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej posiadają już systemy gromadzenia i zachowania utworów kinematograficznych, które stanowią część ich dziedzictwa audiowizualnego.

Podstawowymi obowiązkami nałożonymi przez Konwencję, które polskie przepisy prawa od dawna realizują, jest wprowadzenie ustawowego obowiązku gromadzenia i przechowywania utworów kinematograficznych wyprodukowanych na terytorium państwa-Strony Konwencji (art. 5 ust. 1 Konwencji) oraz wskazanie jednej lub kilku instytucji, które pełniłyby funkcję narodowego archiwum (art. 6 ust. 1 Konwencji). Zwrócić należy uwagę, że definicja „filmu” zawarta w art. 4 ustawy o kinematografii jest spójna z definicją „utworu kinematograficznego” wprowadzonego przez postanowienia Konwencji. Uzupełnieniem obowiązku powołania państwowych organów archiwizacyjnych jest konieczność wdrożenia przez państwo-Stronę Konwencji przepisów, które pozwalają organowi publicznemu na wykonywanie w praktyce nadzoru nad działalnością ustanowionego archiwum (art. 6 ust. 3

Konwencji) oraz obligują taki organ do zapewnienia technicznych i finansowych środków koniecznych dla prowadzenia działalności archiwalnej. W Rzeczypospolitej Polskiej obowiązują uregulowania, które wskazują państwową instytucję kultury wyspecjalizowaną w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturowego w dziedzinie kinematografii. W aktualnym stanie prawnym, w Rzeczypospolitej Polskiej obowiązki organu archiwizującego zostały powierzone Filmotece Narodowej – Instytutowi Audiowizualnemu (dalej jako: „FINA”). Zarządzeniem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 30 maja 2017 r. (Dz. Urz. Min. Kul. i Dziedz. Nar. poz. 32) został nadany statut Filmotece Narodowej – Instytutowi Audiowizualnemu określający zakres działania, organizację oraz gospodarkę finansową. Filmoteka Narodowa – Instytut Audiowizualny podlega nadzorowi Ministra Kultury, Dziedzictwa Narodowego i Sportu.

Korelatem obowiązku utworzenia depozytu utworów kinematograficznych jest przewidziana w art. 8 ust. 1 Konwencji konieczność zobowiązania producentów tych materiałów do ich przekazania w oryginale lub kopii, z której łatwo uzyskać materiał o jakości odpowiadającej oryginałowi. Jednocześnie art. 8 ust. 2 Konwencji wskazuje, że do przekazania materiałów powinno dojść w terminie 12 miesięcy od premiery lub w innym rozsądnym terminie wskazanym przez Stronę Konwencji. Polska regulacja prawna zawarta w art. 30 ustawy o kinematografii nakazuje dokonać takich czynności w ciągu 30 dni od zakończenia produkcji, nie później jednak niż w dniu rozpoczęcia dystrybucji materiałów. Dodatkowo w przypadku innych materiałów dokumentacyjnych związanych z produkcją filmu, m.in. scenariusza, listy montażowej i dialogowej, fotosów, plakatów, listy napisów i materiałów reklamowych wspomniany art. 30 ustawy o kinematografii także nakazuje ich nieodpłatne przekazanie przez producenta. Standard ochrony określony przez krajowe ustawodawstwo jest w tym wypadku wyższy niż określony w art. 11 Konwencji, zachęcający jedynie państwa-Strony Konwencji do tworzenia dobrowolnych depozytów tego rodzaju materiałów. Należy wskazać, że polskie rozwiązania prawne mieszczą się w ramach ustanawianych przez Konwencję. Osobnym elementem Konwencji jest kwestia relacji obowiązku przekazania depozytu obowiązkowego do przepisów ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1062), które regulują zasady udostępniania materiałów będących przedmiotem depozytu. Przepisy art. 4 Konwencji przesądzają, że żadne z jej postanowień nie powinno być traktowane jako

podważające międzynarodowe zobowiązania państw-Stron Konwencji w zakresie ochrony prawa autorskiego i praw pokrewnych ani obniżające uznane powszechnie standardy w tym względzie. Jednocześnie art. 9 Konwencji zachęca jej sygnatariuszy do ustanowienia, na zasadzie wyjątku od praw wyłącznych, możliwości zwielokrotniania utworów objętych depozytem do celów ich digitalizacji oraz zachowania przed zniszczeniem lub utratą. W tym wypadku stosowny wyjątek od monopolu prawnoautorskiego, którego beneficjentem są archiwa, w tym także archiwa audiowizualne, ustanawia art. 28 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a ich praktyczną realizację zapewniają programy finansowe służące wspieraniu digitalizacji. Zapewnienie właściwych warunków przechowywania materiałów należy do zadań FINA. Organ ten zapewnia ich konserwację, restaurację oraz digitalizację, mające na celu uzupełnianie, zachowanie i ochronę zbiorów.

Pozostałe postanowienia Konwencji mają charakter pomocniczy i nie wymagają odpowiedniej transpozycji do porządku prawnego Strony Konwencji. Dotyczy to w szczególności udostępniania, w granicach dopuszczonych prawem, w tym na podstawie umów licencyjnych, utworów przechowywanych (art. 12 Konwencji) czy też rozwijania współpracy z archiwami z innych państw w zakresie ustalania wspólnych standardów ochrony, praktyk czy wymiany materiałów (art. 14 Konwencji). Podejmowanie takich działań jest zadaniem statutowym FINA.

Ratyfikowanie Konwencji nie wymaga zmiany obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej regulacji. Rozwiązania przyjęte w naszym kraju już od kilkunastu lat – jak wskazano powyżej – stanowią realizację zobowiązań, które nakładałaby na Rzeczpospolitą Polską ratyfikacja Konwencji.

3. Wskazanie przewidywanych skutków społecznych, gospodarczych, finansowych, politycznych związanych z wejściem w życie Konwencji

Skutki polityczne: związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją jest naturalnym efektem zaangażowania naszego państwa w prace Rady Europy i tak też będzie odbierane przez naszych partnerów w tym gremium.

Skutki prawne: związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją nie powoduje konieczności zmiany przepisów polskiego prawa, ale jej ratyfikacja wymaga uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie.

Skutki społeczne, gospodarcze i finansowe: związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją powinno być pozytywnie odebrane przez partnerów społecznych, bo uspójnia istniejące przepisy i ujednolica standardy przekazywania i przechowywania dzieł audiowizualnych na poziomie międzynarodowym. Konwencja będzie miała pozytywny wpływ na polski sektor audiowizualny.

Przyjęcie Konwencji nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego w postaci zmniejszenia dochodów, zwiększania wydatków lub zmiany ich struktury.

4. Wyjaśnienie wyboru trybu związania Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją, zgodnie z art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, powinno nastąpić przez ratyfikację za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, gdyż postanowienia Konwencji dotyczą:

- ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii,
- ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz
- ustawy z dnia 7 listopada 1996 r. o obowiązkowych egzemplarzach bibliotecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 545).

**Wykaz państw, które podpisały
Europejską Konwencję o ochronie dziedzictwa audiowizualnego,
a nie stały się jeszcze jej stronami**
(stan na dzień 17 maja 2021 r.)

	<i>data podpisania</i>
1. Republika Austrii	5 czerwca 2002 r.
2. Republika Bułgarii	8 listopada 2001 r.
3. Republika Grecka	8 listopada 2001 r.
4. Republika Islandii	8 listopada 2001 r.
5. Rzeczpospolita Polska	15 grudnia 2020 r.
6. Republika Portugalska	8 listopada 2001 r.
7. Rumunia	30 maja 2002 r.
8. Republika Turcji	4 lutego 2004 r.
9. Ukraina	24 stycznia 2006 r.

**Wykaz państw-stron
Europejskiej Konwencji o ochronie dziedzictwa audiowizualnego**
(stan na dzień 17 maja 2021 r.)

	<i>data wejścia w życie</i>
1. Bośnia i Hercegowina	1 maja 2012 r.
2. Republika Chorwacji	1 stycznia 2008 r.
3. Republika Francuska	1 sierpnia 2010 r.
4. Gruzja	1 stycznia 2011 r.
5. Republika Litewska	1 stycznia 2008 r.
6. Wielkie Księstwo Luksemburga	1 kwietnia 2018 r.
7. Księstwo Monako	1 stycznia 2008 r.
8. Republika Federalna Niemiec	1 kwietnia 2014 r.
9. Republika Serbii	1 maja 2015 r.

10. Republika Słowacka

1 stycznia 2008 r.

11. Węgry

1 stycznia 2008 r.

Europejska konwencja o ochronie dziedzictwa audiowizualnego

Preambuła

Państwa członkowskie Rady Europy, inne państwa będące stronami Europejskiej konwencji kulturalnej oraz Wspólnota Europejska, będące sygnatariuszami niniejszej Konwencji,

Zważywszy, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności między jej członkami, w szczególności w celu ochrony i realizacji ideałów i zasad, które stanowią ich wspólne dziedzictwo;

Zważywszy, że dziedzictwo Europy odzwierciedla tożsamość i różnorodność kulturową jej narodów;

Zważywszy, że materiały filmowe stanowią integralną część europejskiego dziedzictwa kulturowego oraz że państwa powinny zapewnić ich zachowanie i ochronę z myślą o potomności;

Zważywszy, że materiały filmowe stanowią formę wyrazu kulturowego współczesnego społeczeństwa, a także doskonały sposób rejestrowania codziennych wydarzeń, podstawy naszej historii i obraz naszej cywilizacji;

Mając świadomość nietrwałości materiałów filmowych oraz istniejących zagrożeń dla ich istnienia i przekazywania przyszłym pokoleniom;

Podkreślając znaczenie odpowiedzialności Stron za zachowanie, restaurowanie i udostępnianie tego dziedzictwa;

Zdecydowane, by współpracować i podejmować wspólne działania w celu zachowania audiowizualnego dziedzictwa kulturowego i zapewnienia jego ciągłości;

Uwzględniając obowiązujące traktaty międzynarodowe dotyczące ochrony prawa autorskiego i praw pokrewnych;

Uwzględniając prace prowadzone przez inne gremia międzynarodowe w dziedzinie ochrony dziedzictwa audiowizualnego,

Uzgodniły, co następuje:

Rozdział I – Wprowadzenie

Artykuł 1 – Cel Konwencji

Celem niniejszej Konwencji jest zapewnienie ochrony europejskiego dziedzictwa audiowizualnego oraz jego uznania zarówno jako formy sztuki, jak i zapisu naszej przeszłości, przez gromadzenie, zachowanie i udostępnianie materiałów filmowych dla celów kulturowych, naukowych i badawczych, w interesie publicznym.

Artykuł 2 – Definicje

Dla celów niniejszej Konwencji:

- a) „materiał filmowy” oznacza jakąkolwiek serię ruchomych obrazów utrwalonych dowolnym sposobem oraz na jakimkolwiek nośniku, niezależnie od tego, czy została ona utrwalona z dźwiękiem czy bez dźwięku, która jest w stanie wywołać wrażenie ruchu;
- b) „utwór kinematograficzny” oznacza dowolnej długości materiał filmowy, w szczególności utwory kinematograficzne fabularne, animowane i dokumentalne, które są przeznaczone do wyświetlania w kinach;
- c) „organ archiwizujący” oznacza dowolną instytucję wyznaczoną przez Stronę do wykonywania zadania przechowywania obowiązkowej kopii depozytowej;
- d) „organ przechowujący dobrowolną kopię depozytową” oznacza dowolną instytucję wyznaczoną przez Stronę do tego celu.

Artykuł 3 – Zakres stosowania

1. Strony niniejszej Konwencji będą stosować postanowienia Konwencji do wszelkich utworów kinematograficznych począwszy od dnia jej wejścia w życie.
2. Na podstawie protokołów sporządzonych zgodnie z artykułem 18 niniejszej Konwencji, stosowanie niniejszej Konwencji podlegać będzie rozszerzeniu na materiały filmowe inne niż utwory kinematograficzne, takie jak produkcje telewizyjne.

Artykuł 4 – Prawo autorskie i prawa pokrewne

Obowiązki określone w niniejszej Konwencji nie wpływają w żaden sposób na postanowienia umów międzynarodowych dotyczących ochrony prawa autorskiego i praw pokrewnych. Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie może być interpretowane jako naruszające taką ochronę.

Rozdział II – Obowiązkowa kopia depozytowa

Artykuł 5 – Ogólny obowiązek przekazywania obowiązkowej kopii depozytowej

1. Każda Strona wprowadzi, za pomocą ustawodawstwa lub innych właściwych środków, obowiązek przekazywania do depozytu materiałów filmowych stanowiących część jej dziedzictwa audiowizualnego, wyprodukowanych lub koprodukowanych na terytorium danej Strony.
2. Każda Strona może ustanowić zwolnienie z obowiązku przekazywania obowiązkowej kopii depozytowej, jeżeli dany materiał filmowy został zgodnie z prawem przekazany do depozytu w jednej z pozostałych zainteresowanych Stron.

Artykuł 6 – Wyznaczenie i zadania organów archiwizujących

1. Każda Strona wyznacza jeden lub więcej organów archiwizujących, których zadaniami będzie zapewnienie zachowania, dokumentowania, restaurowania i udostępniania w celu konsultacji przechowywanych materiałów filmowych.
2. Wyznaczone organy mogą być podmiotami publicznymi lub prywatnymi, jednak nie mogą być kontrolowane bezpośrednio ani pośrednio przez żadną osobę fizyczną ani prawną, której podstawową działalnością jest działalność nastawiona na osiąganie zysku w sektorze mediów.
3. Strony zobowiązują się do nadzorowania wykonywania zadań powierzonych organom archiwizującym.

Artykuł 7 – Środki techniczne i finansowe

Każda Strona zapewni, by organy archiwizujące posiadały środki niezbędne do wykonywania swoich zadań, określonych w artykule 6 ustęp 1 niniejszej Konwencji.

Artykuł 8 – Warunki przekazywania obowiązkowej kopii depozytowej

1. Każda Strona wyznaczy osoby fizyczne lub prawne podlegające obowiązkowi przekazywania obowiązkowej kopii depozytowej oraz określi warunki takiego przekazywania. W szczególności, każda Strona zapewni, by organy archiwizujące otrzymywały oryginał lub materiał, na podstawie którego można odtworzyć oryginalną jakość.
2. Materiał powinien zostać przekazany najpóźniej w ciągu dwunastu miesięcy od pierwszego publicznego wyświetlenia ostatecznej wersji, lub w dowolnym innym rozsądnym terminie określonym przez Stronę. Jeżeli materiał nie zostanie wyświetlony publicznie, termin rozpoczyna swój bieg wraz z końcem produkcji.

Artykuł 9 – Restaurowanie przechowywanych materiałów

1. Każda Strona będzie zachęcać do i promować restaurowanie przechowywanych obowiązkowych kopii depozytowych materiałów filmowych stanowiących część jej dziedzictwa audiowizualnego, których jakość uległa pogorszeniu.
2. Każda Strona może zezwolić w swoim ustawodawstwie na wielokrotnianie przechowywanych obowiązkowych kopii depozytowych materiałów filmowych w celu ich restauracji.

Artykuł 10 – Środki nadzwyczajne

Każda Strona podejmie odpowiednie działania w celu zapewnienia ochrony materiałów filmowych stanowiących część jej dziedzictwa audiowizualnego, które narażone są na bezpośrednie zagrożenie dla ich materialnego istnienia, jeżeli nie podlegają ochronie w inny sposób zgodnie z warunkami przekazywania obowiązkowej kopii depozytowej.

Rozdział III – Przekazywanie dobrowolnej kopii depozytowej

Artykuł 11 – Promowanie przekazywania dobrowolnej kopii depozytowej

Każda Strona będzie zachęcać do i promować dobrowolne przekazywanie materiałów filmowych stanowiących część jej dziedzictwa audiowizualnego, w tym materiałów pomocniczych, które nie podlegają przekazaniu na podstawie artykułu 5 niniejszej Konwencji.

Artykuł 12 – Publiczne udostępnianie

Każda Strona będzie zachęcać organy przechowujące dobrowolne kopie depozytowe do umownego określenia z posiadaczami praw warunków, na jakich przechowywane materiały filmowe mogą być publicznie udostępniane.

Rozdział IV – Ogólne postanowienia wspólne dla organów archiwizujących i organów przechowujących dobrowolne kopie depozytowe

Artykuł 13 – Wspólne archiwa

1. W celu skuteczniejszej realizacji celów niniejszej Konwencji, Strony mogą postanowić o ustanowieniu wspólnych organów archiwizujących lub wspólnych organów przechowujących dobrowolne kopie depozytowe.
2. Organ archiwizujący i organ przechowujący dobrowolne kopie depozytowe mogą być jedną i tą samą instytucją, pod warunkiem że stosowane są postanowienia szczególne dotyczące każdego z tych zadań.

Artykuł 14 – Współpraca między organami archiwizującymi a organami przechowującymi egzemplarze dobrowolne

Każda Strona będzie zachęcać swoje organy archiwizujące lub przechowujące dobrowolne kopie depozytowe do wzajemnej współpracy oraz do współpracy z organami innych Stron, w celu ułatwienia:

- a) wymiany informacji o materiałach filmowych;
- b) tworzenia europejskiej filmografii audiowizualnej;
- c) opracowywania standardowej procedury przechowywania, łączenia i aktualizowania materiałów filmowych wraz z dotyczącymi ich informacjami;
- d) opracowywania wspólnego standardu dla elektronicznej wymiany informacji;
- e) konserwacji sprzętu przeznaczonego do wyświetlania materiałów filmowych.

Artykuł 15 – Warunki umowne dotyczące przechowywania

Każda Strona będzie zachęcać organy archiwizujące oraz przechowujące dobrowolne kopie depozytowe do zawierania umów z podmiotami przekazującymi, określających prawa i obowiązki dotyczące przechowywanych materiałów filmowych. O ile nie jest to uregulowane przez prawo, tego rodzaju umowy mogą określać warunki dotyczące

odpowiedzialności za wszelkie uszkodzenia przechowywanego materiału, tymczasowego lub trwałego wycofania z archiwum przechowywanego materiału przez posiadaczy praw do niego oraz opłat uiszczanych przez posiadaczy praw za restaurację materiału lub inne usługi świadczone przez dany organ archiwizujący lub przechowujący dobrowolne kopie depozytowe.

Rozdział V – Działania następcze związane z Konwencją

Artykuł 16 – Komitet Stały

1. Dla celów niniejszej Konwencji ustanawia się Komitet Stały.
2. Każda Strona może być reprezentowana w Komitecie Stałym przez jednego lub większą liczbę przedstawicieli. Każda Strona ma prawo głosu. Każde państwo będące Stroną niniejszej Konwencji ma jeden głos. Odnosnie spraw wchodzących w zakres kompetencji Wspólnoty Europejskiej, korzysta ona ze swojego prawa głosu i dysponuje liczbą głosów równą liczbie państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej będących Stronami niniejszej Konwencji. Wspólnota Europejska nie wykonuje swojego prawa głosu, jeżeli dana sprawa nie wchodzi w zakres jej kompetencji.
3. Wspólnota Europejska bądź dowolne państwo, o którym mowa w artykule 19, niebędące Stroną niniejszej Konwencji, może być reprezentowane w Komitecie Stałym przez obserwatora.
4. Posiedzenia Komitetu Stałego zwoływane są przez Sekretarza Generalnego Rady Europy. Pierwsze posiedzenie Komitetu Stałego odbędzie się w ciągu sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej Konwencji. Następnie Komitet Stały będzie odbywać posiedzenia, na żądanie jednej trzeciej Stron lub Komitetu Ministrów Rady Europy, lub z inicjatywy Sekretarza Generalnego Rady Europy zgodnie z postanowieniami artykułu 18 ustęp 2, lub na wniosek jednej lub większej liczby Stron zgodnie z postanowieniami artykułu 17 ustęp 1 litera c.
5. Większość Stron stanowi kworum wymagane do podejmowania decyzji. Z zastrzeżeniem postanowień artykułu 16 ustęp 6 oraz artykułu 18 ustęp 3, decyzje Komitetu Stałego podejmowane są większością dwóch trzecich głosów obecnych Stron.
6. W celu wypełniania swoich zadań wynikających z niniejszej Konwencji, Komitet Stały może korzystać z porad ekspertów. Komitet Stały może, z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanego organu, zaprosić do udziału we wszystkich posiedzeniach lub w części posiedzeń obserwatora reprezentującego dowolny organ międzynarodowy lub krajowy, rządowy lub pozarządowy, posiadający kwalifikacje techniczne w dziedzinach, których dotyczy niniejsza Konwencja. Decyzja o zaproszeniu takich ekspertów lub organów podejmowana jest większością dwóch trzecich głosów Stron.
7. Z zastrzeżeniem postanowień niniejszej Konwencji, Komitet Stały opracowuje swój własny regulamin wewnętrzny.

Artykuł 17 – Zadania i sprawozdania Komitetu Stałego

1. Komitet Stały odpowiada za analizowanie funkcjonowania i wdrażanie niniejszej Konwencji. Komitet Stały może:
 - a) przedstawiać Stronom zalecenia dotyczące stosowania Konwencji;
 - b) proponować wszelkie niezbędne zmiany w Konwencji oraz analizować zmiany zaproponowane zgodnie z postanowieniami artykułu 18;
 - c) analizować, na wniosek jednej lub większej liczby Stron, wszelkie wątpliwości dotyczące interpretacji Konwencji;
 - d) przedstawiać Komitetowi Ministrów zalecenia dotyczące zaproszenia państw innych niż te, o których mowa w artykule 19, do przystąpienia do niniejszej Konwencji.
2. Po każdym posiedzeniu, Komitet Stały przekaze Stronom oraz Komitetowi Ministrów Rady Europy sprawozdanie z przeprowadzonych dyskusji oraz podjętych decyzji.

Rozdział VI – Protokoły i zmiany

Artykuł 18 – Protokoły i zmiany

1. Protokoły dotyczące materiałów filmowych innych niż utwory kinematograficzne, będą zawierane w celu rozwinięcia, w określonych dziedzinach, zasad określonych w niniejszej Konwencji.
2. Wszelkie propozycje protokołów, o których mowa w ustępie 1, oraz wszelkie propozycje zmian w tych protokołach lub zmian w niniejszej Konwencji, przedstawione przez Stronę, Komitet Stały lub Komitet Ministrów, muszą zostać przedstawione Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy i przekazane przez niego państwom członkowskim Rady Europy, pozostałym państwom, które mogą stać się Stronami niniejszej Konwencji, oraz Wspólnocie Europejskiej. Sekretarz Generalny Rady Europy zwołuje posiedzenie Komitetu Stałego najwcześniej dwa miesiące po przedstawieniu propozycji.
3. Komitet Stały będzie analizować propozycję nie wcześniej niż dwa miesiące po jej przekazaniu przez Sekretarza Generalnego zgodnie z ustępem 2. Komitet Stały przedkłada tekst zatwierdzony większością trzech czwartych głosów Stron do przyjęcia przez Komitet Ministrów.
4. Wszelkie zmiany w Konwencji przyjęte zgodnie z poprzednim ustępem wchodzi w życie trzydziestego dnia po tym, jak wszystkie Strony poinformują Sekretarza Generalnego o ich zaakceptowaniu. Jeżeli zmiana została przyjęta przez Komitet Ministrów, ale nie weszła jeszcze w życie, państwo lub Wspólnota Europejska nie może wyrazić zgody na związanie się postanowieniami Konwencji, nie przyjmując jednocześnie tej zmiany.
5. Komitet Ministrów określi warunki wejścia w życie protokołów do niniejszej Konwencji oraz zmian w tych protokołach na podstawie tekstu przedłożonego

przez Komitet Stały zgodnie z ustępem 3.

Rozdział VII – Postanowienia końcowe

Artykuł 19 – Podpisanie, ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie

Konwencja niniejsza jest otwarta do podpisu przez państwa członkowskie Rady Europy, inne państwa będące Stronami Europejskiej konwencji kulturalnej oraz przez Wspólnotę Europejską i podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia są składane Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

Artykuł 20 – Wejście w życie

1. Konwencja niniejsza wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia, w którym pięć państw, w tym co najmniej cztery państwa członkowskie Rady Europy, wyraziło zgodę na związanie się niniejszą Konwencją, zgodnie z postanowieniami artykułu 19.
2. W odniesieniu do każdego sygnatariusza, który w późniejszym terminie wyrazi swoją zgodę na związanie się, Konwencja wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 21 – Stosunki między Konwencją a prawem wspólnotowym

Strony będące członkami Wspólnoty Europejskiej, we wzajemnych stosunkach, będą stosować zasady wspólnotowe i tym samym nie będą stosować zasad wynikających z niniejszej Konwencji, za wyjątkiem zakresu, w jakim nie istnieje zasada wspólnotowa regulująca konkretną sprawę.

Artykuł 22 – Przystąpienie innych państw

1. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji, Komitet Ministrów Rady Europy może, po konsultacji ze Stronami, zaprosić dowolne państwo niewymienione w artykule 19 do przystąpienia do Konwencji, na mocy decyzji podjętej większością głosów przewidzianą w artykule 20 ustęp d Statutu Rady Europy i przy jednomyślności przedstawicieli umawiających się państw uprawnionych do zasiadania w Komitecie Ministrów.
2. W odniesieniu do każdego przystępującego państwa, Konwencja wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia dokumentu przystąpienia Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

Artykuł 23 – Terytorialny zakres stosowania

1. Każde państwo lub Wspólnota Europejska może, w czasie podpisywania lub złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, wskazać terytorium lub terytoria, do których niniejsza Konwencja będzie miała zastosowanie.

2. Każda Strona może, w dowolnym późniejszym terminie, przez deklarację skierowaną do Sekretarza Generalnego Rady Europy, rozszerzyć stosowanie niniejszej Konwencji na jakiegokolwiek inne terytorium wskazane w swojej deklaracji. W odniesieniu do takiego terytorium, Konwencja wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia otrzymania takiej deklaracji przez Sekretarza Generalnego.
3. Każda deklaracja złożona na podstawie dwóch poprzednich ustępów może zostać wycofana, w odniesieniu do dowolnego terytorium określonego w takiej deklaracji, w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego. Wycofanie będzie skuteczne z pierwszym dniem miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia otrzymania takiej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 24 – Zastrzeżenia

Nie można zgłaszać zastrzeżeń w odniesieniu do postanowień niniejszej Konwencji.

Artykuł 25 – Wypowiedzenie

1. Każda Strona może w dowolnym czasie wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy.
2. Takie wypowiedzenie będzie skuteczne z pierwszym dniem miesiąca następującego po upływie sześciu miesięcy od dnia otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 26 – Notyfikacje

Sekretarz Generalny Rady Europy powiadamia państwa członkowskie Rady Europy, pozostałe państwa, które mogą zostać Stronami niniejszej Konwencji, oraz Wspólnotę Europejską o:

- a) każdym podpisaniu;
- b) złożeniu każdego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- c) każdej dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji, zgodnie z artykułami 20, 22 i 23;
- d) każdej zmianie lub protokole przyjętym zgodnie z artykułem 18, oraz o dacie wejścia w życie takiej zmiany lub protokołu;
- e) każdym innym akcie, notyfikacji lub informacji dotyczącej niniejszej Konwencji.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Strasburgu dnia 8 listopada 2001 roku, w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który będzie złożony w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaże uwierzytelnione odpisy każdemu państwu członkowskiemu Rady Europy, innym państwom Stronom Europejskiej konwencji kulturalnej, Wspólnocie Europejskiej oraz każdemu innemu państwu zaproszonemu do przystąpienia do niniejszej Konwencji.

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem

Urszula Ślęzak

Dyrektor Departamentu Współpracy z Zagranicą

/podpisano elektronicznie/

**Wykaz deklaracji i zastrzeżeń złożonych
do Europejskiej Konwencji o ochronie dziedzictwa audiowizualnego,
sporządzonej w Strasburgu dnia 8 listopada 2001 r.
(stan na dzień 17 maja 2021 r.)**

Republika Francuska

Deklaracja złożona wraz z dokumentem
zatwierdzenia dnia 9 kwietnia 2010 r.:

Declaration contained in the instrument
of approval deposited on 9 April 2010

Republika Francuska oświadcza, że
Dyrektor ds. Dziedzictwa
Kinematograficznego w Narodowym
Centrum Kina i Ruchomego Obrazu,
będzie przedstawicielem Francji w
Komitecie Stałym, odpowiadającym za
obowiązkowe kopie depozytowe, jak
stanowi art. 16 Konwencji.

The French Republic declares that
the *Directeur du Patrimoine
cinématographique du Centre national
du Cinéma et de l'Image animée* will
represent France on the Standing
Committee responsible for legal deposit,
as provided for in Article 16 of the
Convention.

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem

Urszula Ślązak

Dyrektor Departamentu Współpracy z Zagranicą

/podpisano elektronicznie/